

Η ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

(Μ Ὡ Θ Ο ς)

Μιά φορά στές ἀρχές τοῦ κόσμου, στὴν πρώτην πλάση, ὁ φθόνος μὲ τὴν κακία τᾶχαν σμίξῃ· εἶχαν γίνῃ ταῖρι.

Μὲ καιρὸ ἀπόχτησαν κι' ἓνα παιδί θηλυκό. Τὸ παιδί τους σὰν κοπέλλα ἤθελε χάδια, περιποίηση, μαθήματα. Αὐτὰ ὅμως οἱ γονεοὶ τῆς δὲν ἤξεραν· ὁ φθόνος μὲ τὸ ταῖρι τοῦ εἶχαν ἄλλες σκοτούρες καὶ δουλιές.

Λίγο καιρὸ τὴ βάσταζαν γιὰ παιδί τους· ὕστερα τὴν ἔρριζαν στοὺς πέντε δρόμους.

Ἡ Καλωσύνη καθῶς, ἐπήγαινε τὸ δρόμο τῆς, τὴν εὔρηκε· εἶδε τὴν ὀρφάνια τῆς καὶ τὴ λυπήθηκε.

— "Ἄς τὴν κάμω ψυχοπαίδι, εἶπεν, καὶ τὴν ἐπῆρεν κοντά τῆς, στὸ σπίτι τῆς.

Ἡ κοπέλλα αὖξινε μὲ χάδια, μὲ χάρες καὶ φι-

λιά· ὅ,τι ποθοῦσεν ἡ καρδιά τῆς τὸ εἶχεν ἀπὸ τὴν Καλωσύνη· εἶταν εὐτυχισμένο θηλυκό. Τοῦ φθόνου τὸ παιδί καὶ τῆς κακίας μέρα τὴ μέρα αὖξινε κι' ὁμορφενε· εἶχε γίνῃ κοπέλλα τῆς παντριᾶς...

Μιά μέρα ἡ Καλωσύνη εἶχε χάσῃ τὸ ψυχοπαίδι τῆς· τῆς εἶχε φύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὴν ἐπερίμενε μέρες κι' ἐβδομάδες μὰ δὲν ἐφαίνονταν· τῆς εἶχε φύγῃ μ' ὅλα τὰ χαρίσματα... μὲ ὁμορφιὰ καὶ ζωὴ, μὲ νειάτα καὶ πλούτια.

Μιά μέρα ἡ Καλωσύνη τὴν εἶδε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς· τὴν ἔκραζε, μ' αὐτὴ οὔτε γύρισε νὰ τὴν κυτᾶξῃ· ἀκόμη ἐφοροῦσε τὰ χαρίσματα τῆς Καλωσύνης... τὴν παλιά τῆς μάνα εἶχε λησμονήσῃ.

Ἡ Καλωσύνη ἀπὸ τότες πολλὰς φορές τὴ συνάντησε στὸ δρόμον τῆς καὶ πάντα εἶταν ἡ ἴδια· τὰ καλὰ ποῦ τῆς εἶχε κάμῃ δὲν ἐθυμίνονταν κι' οὔτε στὴ γνώμη τᾶχε.

ΚΕΡΚΥΡΑ (Ποταμός)

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Στὴν * *

Σύ, ποὺ ἔχεις κάλλη γιὰ προικιά καὶ χάρες γι' ἀντιπροίκια,
Γιὰ νὰ πατῆς νάνθιζονε τανάδροσα χαλίκια,

Καὶ ποὺ γιὰ μὲ μονάχα

Ἦσκιον βαρὺν ἐσκόρπισε θανάτου ἢ ὁμορφιά σου,

Ἄκουσε κάτι ποὺ θὰ πῶ, γερότὸς ὅτ' ἀ γόνάτ' α σου,

Σὰν παραμῦθι τάχα:

Τῆς λίμνης ἡ Νεραΐδα, ξωθιά μαρμαροστήθα,

Ποῦτ' ἔχε τῆς μαύρης κόλασης ὅτ' α μαῦρα μάτια σπίθα,

Γυναίκεια ροῦχα ἐντύθη·

Περνᾷ ἀπ' τὸ δάσος τὸ ὑγρὸ, ποὺ τραγουδάει ὁ γκιώνης

Καί, σὰν ἐσὲ πεντάμορφη... Ἀγάπη μου, θυμῶνεις;

Τὸ λέει τὸ παραμῦθι...

Ἦλθε στὴν κρήνα τοῦ χωριοῦ καὶ κάθησε, κι' ἀρχίζει

Τὰ ὀλόσγουρά τῆς νὰ τραβᾷ μαλλιά καὶ νὰ ξεσχίζει

Τὸ κρινομάγουλό τῆς,

Καὶ κλαίει τὸν ἀρραβῶνα τῆς, πῶς ἔπεσε καὶ ἐχάθη

Στοῦ πηγαδιοῦ τ' ἀνήλιαγα καὶ στοιχειωμένα βᾶθη,

Καὶ τρέμει τὸ γονιό τῆς.

Περνοῦν διαβάτες γνωστικοὶ τὴ βλέπουν καὶ τραβοῦνε

Κάπου μὲ δυὸ γλυκόλογα τῆς ζαχαρογελοῦνε,

Κι' ἀπεδῶ πάνε κι' ἄλλοι...